

כשהיתה מארתה קלר בת 20, נערה טר בה מבית שווייצי טוב. שלמה בבית-ספר גרמני טוב לדראמה במינכן, הוזמנה לפאר ריס כדי לפגוש במפיק מסויים. כיום היא אינה מוכנה לפרט מי היה המפיק, היא רק מציינת שזה מפיק גדול באמת. האיש ראה את התמונות שלה, ביקש ממנה שתעשה מיבחן בד ולאחר-מכן, משולב כולו, נפגש עימה פנים-אל-פנים.

"מה דעתך שאפגיש אותך עם נערה נוספת ואתבונן בכן שעה שתתעלסו?" שאל אותה, והוסיף: "יש בדעתי להחתים אותך לחוזה של חמש שנים."

"התבוננתי בו, ולא הבנתי בדיוק למה התכוון", מספרת מארתה קלר. אבל האיש, שפירש את שתיקתה קצת אחרת, החליט לנסות בשנית. "טוב, אם זה לא ניראה לך, אולי אזמין גבר במקום אשה?"

מארתה התמימה, שלא שמעה בביתה שי בבאול דברים משונים שכאלה, פרצה ברי בכי. היא קראה לאיש "טינופת", אבל מאחר שלא ידעה שום שפה אחרת, אמרה זאת בגרמנית. אחר-כך ברחה מן המקום, כולה לוהטת מזעם. היא שבה למינכן, המשיכה ללמוד בבית-הספר לדראמה חמש שנים נוספות, ואפילו כימעט שסיימה את חוקי-לימודיה כדת וכדין. כיאה לנערה טר בה מבית טוב. אלא שבאחת החופשות

מארתה קלר ובנה (מדה ברוקה) נערה טובה מבית טוב

נסעה שוב לפאריס. ושם נפגשה עם הבמאי פיליפ דה ברוקה (האיש מריו), שהחליט לתת לה תפקיד בסרטו הגנב המקסים לצד איוו מונטאן. כאשר הסתיימו הצילומים, הסתבר לה שאיחורה את תחילת שנת הלימודים. בביתה המתין לה מיכתב מן המוסד הגרמני המסודר, שבישר לה כי אינו מוכן לקבל סטודנטים מאחרים, אפילו אם יש להם תירוצים טובים.

מארתה נשארה בפאריס, חזרה לפיליפ דה ברוקה, עשתה איתו עוד סרט (השגער נות של מארי), עשתה לו גם ילד, והפכה שחקנית קולנוע ותיאטרון מקובלת בפאריס. הנערה שהיתה צריכה ללמוד צרפתית לצורך הסרט הראשון שלה עם דה-ברוקה קיבלה, שנתיים לאחר-מכן, את פרס התיאטרון הצרפתי, אחרי שהופיעה בתפקיד אמו של ילד מפגר במשך 400 הצגות פאריסאיות של המחזה הבריטי יום בחיי ג'ון ג'י של פיטר ניקולס.

המישחק היה, למעשה, קאריירה שנייה למארתה קלר. אחרי שב-16 שנים הראשוניות לחייה התכוננה להיות רקדנית. אהבתה לסקי שמה קץ לקאריירה זו. היא התהפכה מן כדי החלקה, שברה רגל, וכך ניסתה את האופרה של באול רקדנית ראשית. הוריה, מגדלי סוסים אמידים, לא ששו ביר תר לשמע כוונותיה להיות לשחקנית. אבל הגברת, הידעה כבעלת אישיות חזקה ורדי עה נחושה, העמידה אותם לפני עובדה. היא נסעה למינכן, ולמדה שם. הצלחתה בפאריס הוכיחה שהיא נערה

"שטיח מהלך" — מערבון בחלל

אפקטים המייחדים על מחלקת ליהוק השחקנים, ואם יש להוליווד טיפה של דימיון, צריך יהיה להכתיר את שני הרובוטים בסרט בפרס אוסקר, כסמל לזמנים המשתנים.

ג'קסון (גלנדה) וג'קסון (או) — ציטוטים

(בעלה של ג'רלדין פייג) שניים מאנשי הכנסיה שבאים לחקור את פרשת השחיתות, ההקלטות הסמויות ומעשי ה"מירמה, כאשר יוצאת הפרשה את כותלי המינור והופכת נחלת כלי-התיקשורת.

פאצ'ינו וקלר — כמו סיפור-אהבה

מדבר על עניינים כאלה רק ברעיונות. הסרט הוא מסוג הסיפורים שהומנטיקה בהם משכיחה כל פרט אחר. איש אינו טורח להבהיר מהי מחלתה של הנערה, אבל היא נשארת פוטוגנית עד הרגע האחרון, כמו גיבורות האופרה השרות אריה במלוא הרגון דקה לפני שהן נופחות את נשמתן משחפת. כל הרמזים על כך שיש כאן יותר מאשר אהבה בין שני אנשים שונים, נשארים בגדר רמזים, שה"צופה יכול לפרשם כאוות-נפשו מבלי שהבמאי יתחייב לכאן או לכאן.

אלוף

האלופים

מילחמת הכוכבים (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט ששבר את כל שיאי ההכנסות בתולדות הקולנוע, והוכיח בפעם נוספת כי ה"אס-פיזים" (ברחה מן המציאות), היה, ונשאר, התחום המש"תלם ביותר של הסרטים.

הבמאי ג'ורג' לוקאס (אמריקן גראפטי) הוא משוגע לקולנוע מן הדור החדש, כזה שקיבל את השכלתו באולמות החשוכים של השכונה, והספיק לראות בנעוריו את כל אלפי הגילגולים של פלאש גורדון וטרו, אבירי השולחן העגול וגיבורי המערב הפרוע. לוקאס החליט לדרוס לתוך סרט אחד כל מה שאגר במשך השנים, ולהציע הצגה שלא היתה כמותה, אגדה דימויית עד-כדי-כך שילדים ומבוגרים כאחד יכולים לשקוע בה מבלי שצללי המציאות יציקו להם.

אפשר להמשיך להשתעשע בגילוי ציטטות מכל המינים והסוגים, אבל אין בכך כל צורך. הסרט הוא בדיחה ענקית, חוויה מהממת לעין, מעין אודיסאה בחלל המיועדת לילדים שאהבו את המראה היצר קובריק אבל התקשו לעכל את הפילוסופיה שלו. זהו הניצחון הגדול של מחלקת ה-

ושינגטון

בגלימות נזירות

הרגלים מגונים (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — טוב שאלגוריה שקופה וארסית זו

מגיעה למסכי הארץ אחרי ושינגטון מאחרי הקלעים ואחרי כל אנשי הנשיא. משני המקורות הללו היה הקהל יכול לשאוב את המידע היסודי ביחס לכל מהלכי שערוריית ווטרגייט והמעורבים בה, בקיאות החיונית להבנת המתרחש בסרט זה.

הסרט מבוסס על נובלה בשם הנזירה מקרו, שראתה אור זמן קצר אחרי התפרצות השערורייה הפוליטית שהיתה עתידה להפיל את הנשיא ניקסון. הספר הופיע באנגליה וסיפורו אף מוקם שם, במינור שבו כל המהלכים מקבילים למתרחש בממשל האמריקאי.

ואומנם, קל מאוד לזהות במילחמת הכוחות המתנהלת בתוך המנזר, ובאס-המינור התככנית (גלנדה ג'קסון) התופסת את השלטון בעורמה, את ניקסון; או להבין שהנזירה הסטה ללא-הרף מקצה העולם ועד קצהו על-מנת להביא לפראים את בשורת האמונה נוסח אמריקה (מלינה מרי קורי), אינה אלא חיקוי ברור להנרי קסינג'רי, אן ג'קסון וג'רלדין פייג' מספקות שתי קריקטורות נוספות של נושאי הכלים הרפובליקאיים, וכדי לשמור על האווירה המישפחיתית מגלמים אלי ואלאך (בעלה של אן ג'קסון) וריפ טורן

גסיסה

פוטוגנית

בובי דירפילד (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) — נהג מירוצים אמריקאי קשוח, מת-

אהב נערה איטלקיה החולה במחלה ממארת. הם נפגשים לראשונה בשווייץ, ממשיכים להיפגש באיטליה ובצרפת, ונופי הרקע אינם מביישים גם את האוספים הצעירים ביותר של גלויות ציבעוניות.

אלה הם חומרי-הגלם היסודיים בסיפור-האהבה רחב-הממדים הזה, המציין אומנם בכותרותיו השראה של הסופר אריך מריה רמארק, הנשמרת בסוד כמוס על-ידי התסריטאי אלווין סרג'נט. לא משום שרמארק היה סופר מתוחכם ומורכב ביותר, אלא מאחר שההשפעה הבולטת בו ביו-תר היא דווקא זו של אריך סיגל וסיפור אהבה שלו.

מי שהאזין בתשומת לב להכרזותיו של הבמאי, סידני פולאק, שהוכיח בעבר כוונות רציניות בסרטים כמו חוב של כבוד או שלושת ימי הקונדור, יכול היה לחשוב שסיר טו החדש אמור להעמיד שני עולמות זה מול זה, ואת שניהם יחד מול המוות. הנהג הוא תוצר של הפרולטריון האמריקאי, הנערה היא בת-אצולה איטלקית; הניצחון בכל מחיר הוא מטרת-שלו בחיים, ההנאה מכל רגע שנו-תר לה לחיות — מטרתה. שניהם ניצבים מול פני המוות, הוא כנהג-מירוצים, המנהל עם המוות דו-קרב מתמיד, מתוך אמונה שאפשר להערים עליו ולנצח אותו, היא — מתוך ראיית המוות כעובדה קיימת בסוף הדרך, המחייבת ניצול מירבי של המסלול עד שמגיעים אל הבלתי-נמנע.

נשמע פילוסופי מאוד, אבל אין צורך לחשוש. פולאק

